

אם להסכים יש הצעת הקורא חביבי ולקבל את הנוסחה "בן שמונה עשרה לחופשה" תחת בן שמונה עשרה לחופה, מן הראוי היה לו להמשיך בעיון במקורות, כפירוקי אבות, ואז הוא היה מגיע למסקנות עוד יותר מעניינות:

הלא כתוב שם: "בן שמונה עשרה לחופה, בן עשרים לדרוף (אחרי מי? הלא כבר נישא בגיל שמונה עשרה), בן שלושים לכוה, בן ארבעים לבינה, בן חמישים לעצה, בן שישים לזיקנה, בן שבעים לשיבה, בן שמונים לגבורה, בן תשעים לשוח" לפי שיטת הקורא חביבי הכוונה היא שבגיל תשעים צריך לצאת לטיול (לשוח). השאלה רק לאן (ועם מי?).

זכריה שאנר (בן 83), ירושלים

דלות החומר בסיפורות

על סיוטיו של המבקר הסיפורותי (דף חדש), העולם הזה 3.12.86.
לרפאל שרף יש סיוט פרטי: בגלל החומצות הנוצרות בתוך הנייר, הופכות הסיפורות אט אט לאבק, מה שנקרא — דלות החומר הסיפורותי. גם לי יש סיוט, פרטי לגמרי: קצב הרפסת הספרים במונח האחרון הוא גדול בהרבה מקצב הקריאה שלי, ובכל יום אני בור גדול יותר מאשר אתמול — כי יש יותר ספרים שלא קראתי. בקצב הזה, יש אפילו סכנה שביום מותי אהיה אנאלי בבית. מה שנקרא — דלות החומר הביולוגי.

קולומבוס והצינורית

על המיקטרת. כתחליף לשעת צרה. בעת מחסור בצינוריות (מיכחבים), העולם הזה 19.11.86.
אני בכל זאת מעדיף סיגריה על מיקטרת. אבל אחי, הבלשן, מעדיף את המיקטרת. וטעמו עימו — עצם המילה טבק מקורה במיקטרת. כאשר קולומבוס מגלה אמריקה פגש בילידים הראשונים באיים הקאריביים. הוא ראה כיצד הם שואבים עשן לריאותיהם דרך צינוריות חלולות. צינוריות אלה, אביאבות המיקטרת, נקראו בלשונם טוב-אגו, מילה שבשיבושיה בלשונם בלשונות אירופה (טאבאק, טובאקו) הפכה לשמו של העלה העולה בעשן. יעקב מרגוליס, ירושלים

ייתכן שהמיקטרת יכולה לישם. בשעת צרה. כתחליף לסיגריה, אבל היא לא בריוק תענוג וזל. ואני כבר לא מדבר על המיקטרת המשובצת והב ויהלומים אותה ראיתי במרכזה מכירות של מלך מצריה טבק ואבורי העישון, אלפרד דאנהיל בלונדון, במחיר של 5,000 לירות שטרלינג (כ־11 אלף שקלים חדשים).
הלא גם מעשן המיקטרת היותר עממי זקוק לאבזים אינסוף: כליהניקוי וכליהרחישה, שקיתיהטבק וכן — המיקטרת, אם למנות רק כמה מהם. שלמה הרשקו, תל-אביב

להיניק

בלי להסמיק

העולם הזה מקפיד דרך קבע שלא לקמח את קוראותיו, וכך עשה גם בגיליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה. כאשר מירס שני עמודי חמישים, הכל אודות חוהלה, פרי-עטו של דידי מנוסי, שהביע בהקדמה את דעתו. כי הצברית היא נורא אי מינית, אינה מתמסרת ולשיא מגיעה הצברית המסמיקה כשי היא חולצת את שדה כדי להניק את בנה. שתי דוגמות של חמשיירי מנוסי לצברית, לפני תקופת ההנקה:

חניכת תנועת נוער, שמה רותי, התלבשה בתקופת התבגרותי, המדרוך הצעיר, שהלך להסביר — חזר מאוכזב ושרוטי.

צברית בת חברה סלונית, שניסתה אהבה אפלטונית, צחקה ואמרה: "לפעמים זה לא רע, אף-על-פי שהיא קצת מונוטונית".

(המשך מעמוד 3)
● "למנצח על הגיתית, מיומור לאסף" (תהילים, פרק ח').
● "למנצח על הגיתית, לאסף" (תהילים פרק פ"א).
● "למנצח על הגיתית, לבני קורח מיומור" (תהילים, פרק פ"ד). אלי לוי, ירושלים

כל מה שרצית לדעת

עוד על דיווחי כתב רשות השידור מאיסלנד (העולם הזה 26.11.86 וא"ל).
אם כבר, אז כבר. בתור מוסמך אוניברסיטה לגיאוגרפיה אני מוכן לספק עוד כמה עובדות על איסלנד של מיפגש רג'גורצ'וב, עובדות אותן לא סיפק מר סגל מרשות השידור.
השטח של מדינת-האי הצפונית, הגרושה 100 הרי געשפעילים ומעיינות מים חמים (גייזרים), הוא קצת יותר מ-100 אלף קילומטר מרובעים (כמעט פי חמישה משיטחה של מדינת ישראל), מיספר תושביה מתקרב לרבע מיליון, וביותר מאלף שנות קיומה זכתה רק בכ-400 מאות שנות עצמאות. 118 שנים (1380-1262) היתה תחת

נערות האוטובוס מתוקה, רכוסה ומעניינת

כיבוש נורווגי ו-538 שנים (1380-1918) תחת כיבוש דני. חיים ניסל, רחובות

לחשוף או לא לחשוף

עוד על תצלומיה של שחקנית הקולנוע סיביל ראוך (האלמן ומלכת המין), העולם הזה 12.11.86 ואילך.

או יש לה, לכלה הפוטנציאלית של איש העסקים הישראלי, חוה סיגמסקופי, או מה? כמה פעמים צריכים להראות אותו ומה, בעצם, מעיד חוה כזה, על טיבה של הכלה החסודה? הנה מצאתי, אבל באמת, באוטובוס, תצלום של צעירות מתוקה (ראה גלוסה) רכוסה עד הצוואר, והיא הרבה יותר מעניינת ומגרה את דימויני מאשר הגברת חשופת היד. אולי בכל זאת לא חייבים לחשוף את הכל. משה חזן, חיפה

מזל הודי

עוד על חשיבות ההורוסקופ. מיכת בים, העולם הזה 3.12.86.
זה שבן מזל טלה האמין בהבטחת ההורוסקופ ("במישור הכספי צפויה הקלה"), סמך על הבטחה זאת, רכש כרטיסים, הרוויח כסום נאה וגמר את החודש בכבוד — זה עוד כלום.
הלא עוד לפני 2,300 שנים כבר נישבו ההודים בקסם ההורוסקופ, וכדי להנציח את הבטחותיו ולהעלותן על הכתב, אפילו טרחו והמציאו את הנייר (מסיכיותנה).
כן, כן, ההודים הם שהמציאו את הנייר ולא הסינים, כפי שמקובל לחשוב, וכל זה כדי לרשום את הבטחות ההורוסקופ.

טיול בגיל 90

על גיל החופה והחופשה (מיכת בים), העולם הזה 3.12.86.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוטני ♦ עורך ביתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריה, צבי מל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זברוני ♦ המרל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב, רח' חומה ומגדל 2 ♦ הסצה: גר בע"מ, תל-אביב, רחוב יד חרצים 7, טל. 377056.

קיא יני

אלה העובדות, וכל עיתונאי בארץ יודע זאת. למרות זאת, חוזר השקר הזה ומופץ מחדש על ידי שונאי העולם הזה, על פי העיקרון הישן של הר"ר יוזף גבלס: אם תחזור על שקר די פעמים, בסוף יאמינו בו כולם.
עד כה התנצלו שני ביטאונים בכתב על פירסום השקר, וכמה אחרים התנצלו בעליפה. אני מוותר מראש על התנצלות של פנטהאוז, לא הייתי רוצה שתופיע בין רגליה הפשוקות של גברת צעירה, הזקוקה לכסף.

כומר

בצרה

העולם הזה נוהג לסמוך על האינטליגנציה של הקוראים שלו.
גרמה לי שבשבוע שעבר חייכו כמה קוראים, כאשר שמעו ברדיו כי ביתהמישפט התיר לפרסום את זותו של אישהכמורה הבכיר, שנעצר בקשר לפרשת הממונה על מחוזירושלים, רפי לוי.
הם כבר ידעו מי האישה. העולם הזה אמר להם. הוא עשה זאת מבלי להפר את צו ביתהמישפט, וכך השיג סקופ ארצי. האישה הוא הבישוף הארמני שאהה עג'מאן.
הקוראים האינטליגנטיים מצאו שבועיים לפני כן, בגיליון העולם הזה (19.11.86), כתיבה של שרה ליבוביץ, תחת הכותרת "כומר בצרה".

איך נישאו הקוראים שיש כאן רמז למשהו פשוט מאוד: הסיפור היה מעניין, אך הוא התייחס כולו לדברים שקרו מזמן. העולם הזה אינו נוהג לספר סיפורים ישנים, אלא כשהם קשורים באירוע אקטואלי. כך יכלו הקוראים לתבר אחד לאחר.
הם ידעו.

שמיר

בגרמנית

בשבוע שעבר פירסם השבועון הגרמני רביהתפוצה, דר שפיגל, על גבי שמונה עמודים, כתבת-ענק על יצחק שמיר. הכותרת היתה "מסביבנו אימה וצלמות".
היתה זאת גירסה מקוצרת של כתבת העולם הזה (1.10.86) על אישהשונה תשמ"ו. סיפור זה מקובל עתה ככיוגרפיה המריוקית ביותר של שמיר — וגם חסידירשמיר עצמם ממליצים עליה לפני כתבים זרים.
אגב, דר שפיגל מוזכר כי היה זה העולם הזה אשר פירסם לראשונה את תצלום החוטפים השבויים של האוטובוס בקו 300 — התצלום שפוצץ את הפרשה. בינתיים הגיע לדי הגיליון האחרון של כתביהעת ספקטרום. ביטאון מיפלתהעבודה כשפה האנגלית, ובו התנצלות רשמית על כך שהוא ייחס בטעות את פירסום התמונה לצהרון חדשות. ספקטרום קובע בצדק כי העולם הזה פירסם את התמונה באפריל 1984, בעוד שחדשות פירסם את התמונה שלו רק ב-29 במאי.

הירחון "פנטהאוז" הוא עיתוןהערווה. כי גליונו האחרון, הנושא משום-מה את התאריך ינואר 1987, פוזרים עשרות תמונות של איברי מיין נשיים. בעוד שהירחון פליבוי מתרכז בצניעות הראויהלציון, כשריים מנופחים, הרי פנטהאוז דוגל באסטרטגיה של הגישה הישירה. הנשים מצולמות בו מן הזווית הגניקולוגית. כמעט כל תצלום בו הוא מעין אונס חזותי. בין כל הערות הצינעוניות הפרושות האלה מופיעה גברת אחת הנושאת את השם הצרפתי

העמוד הסינימי של גליון פנטהאוז* בין ערווה לערווה, ערווה

המפתח MICHELE MAYRON. אין היא מציגה לראווה את ערוותה, כשאר הגברות בגליון. על כל פנים, לא את ערוותה הגופנית. הסחורה שלה היא כתבה ארוכה על פרשתי השב"כ.
עיון מדויק מגלה שהגברת הצרפתיה אינה אלא ישראלית, ושיש לה גם שם עברי מובהק: מיכל מירון. היא חיה כרגע באמריקה, ונראה שהשם שלה עבר שם שיפוץ. העבריה הפכה לצרפתיה.

לא הייתי מתעכב על מאמר זה, הרופץ אי ריוקיס, אלמלא מצאה הגברת מיכל-מישל לנכון להפיץ שוב את השקר הישן, כאילו התצלום שפוצץ את הפרשה הופיע לראשונה בעיתון חדשות. לזכרונה, הפר חדשות את האיפור שהוטל על-ידי הצנזורה הצבאית על פירסום התמונה, ועל כך נסגר לכמה ימים.
כבר נמאס לי לחזור במדור זה על העובדות הפשוטות, שאינן נתונות לשום ויכוח: התצלום הראשון פורסם כהעולם הזה, ביום 26 באפריל 1984, 12 ימים אחרי הרצה. הוא לא פורסם בניגוד לאיסור הצנזורה, אלא בהסכמתה, אחרי שהעולם הזה הודיע לה רשמית שהוא עומד לפנות בעניין זה לבג"ץ.

למרות שהאיסור של הצנזורה על התצלומים בוטל, לא מצא חדשות לנכון לפרסם את התצלום שלו. נראה כי נכנע ללחץ מגבוה, כמו כל שאר העיתונים. את תמונתו פירסם רק ביום 29 במאי 1984, 34 ימים אחרינו. סגירתו לכמה ימים אינה קשורה כפירסום זה.

* הכתם השחור אינו מופיע במקור.